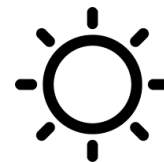

MISSA D'ONZE

Núm 180

juny-juliol 2026

EN LA MISSA FEM MEMÒRIA

El dia 7 de maig, solemnitat del Cos i la Sang de Crit d'**Àlvar Monferrer Monfort**; el dia 14, diumenge 11 de durant l'any, de **Josep Porcar Ivars**; el dia 21, diumenge 12 de durant l'any, d'**Amparo Benedicto** i **Rosario Doñate**

SAMBORI

El dimarts 26 de maig van acabar les activitats del Sambori. Els últims dies, a causa de la vaga del professorat, hi havia molt poca assistència. Els voluntaris estan citats el dilluns 1 de juny a les 17:30 per fer neteja de les classes aprofitant que treballadors de Caritas pintaran els locals. Es va fixar el dilluns 22 de juny per a la preinscripció del curs 2026-27.

ESPLAI

El dissabte 23 de maig van acabar les sessions de l'esplai amb una eixida a l'espai *Ciutat Felic* on Rafa, el seu creador, els va preparar un taller: cada infant va dissenyar la seua casa ideal per formar part d'una ciutat felic. Cap a les 13:00 van arribar al Pinar. Allí entre reflexions, jocs, cançons i balls van acomiadar el curs. Esperen trobar-se al campament i seguir el curs que ve gaudint de les activitats. Els monitors dedicaran els dissabtes a programar i preparar la colònia i els campaments AMUNT 2026.

PREINSCRIPCIÓ A L'AMUNT 26

Ja ha acabat la preinscripció per als campaments i la colònia AMUNT que enguany es faran a la Pobra de Benifassà i de ruta pels Ports i la Tinença. S'han preinscrit 200 infants i adolescents que podran matricular-se a partir del dimarts 2 de juny, presencialment els dimarts i dijous de 18:00 a 20:00 a la seu de l'associació. També es poden matricular a la web josepcliment.org.

MISSA D'ONZE

El diumenge 21 de juny celebrarem l'última missa d'onze d'aquest curs. Bones vacances a tots i esperem retrobar-nos amb salut el pròxim mes de setembre.

CATEQUESI

El diumenge 10 de maig es van celebrar les primeres comunions dels 7 infants que durant dos anys s'hi han estat preparant. Gràcies a les catequistes pel seu treball i a l'organista i al Cor Pentecosta que van fer que la celebració fos tan digna.

REFLEXIÓ RECUPERADA

El diumenge 31 de maig es va fer una reflexió. Es va informar sobre el Fòrum i la reunió de la delegació de laics. El diumenge 21, últim dia de celebració d'aquest curs, ens podem tornar a trobar a l'alqueria dels Alegre per compartir dinar i anàlisi del curs.

COR PENTECOSTA

Tot i la poca assistència que ens caracteritza darrerament, continuen els assajos dels dimarts i els divendres, de moment preparant una missa que ens ha compost el nostre organista Manel Sifre. Divendres 5 de juny s'incorporaran als assajos uns pocs nous cantors i cantores que ens reforçarien per al concert del dimecres 17 de juny amb ocasió de la concessió de l'Honor Societat a l'Associació AFDEM.

HONOR SOCIETAT 2026

El dimecres 17 de juny, tindrà lloc, si Déu vol, al local de la Fundació Dávalos, la concessió de l'Honor Societat 2026 a l'Associació AFDEM que treballen en la defensa dels drets dels malalts mentals.

ANATOMIA DE L'ESPERANÇA (i II)

'... Contra el drac del desencís, cal respondre amb la resistència pacífica, desarmada, però ferma i persistent. La història es juga entre dues cordenades: entre el *ja* i l'*encara no*. El *ja* ens recorda allò que s'ha assolit en el passat, les conquestes que han millorat la qualitat de vida de les persones i els pobles; l'*encara no* ens projecta cap al futur.

Cal no perdre allò que s'ha conquerit, allò que s'ha aconseguit amb sang, suor i llàgrimes. Res no ens ha estat regalat. Cada dret reconegut és el resultat d'un esforç sostingut durant temps, un exercici de perseverança intergeneracional i comunitari. La fragmentació és el gran enemic. La dispersió de les forces edificants en àtoms inconnexos anihila el procés d'alliberament. Només la unió fa la força. La comunitat dels febles és l'única possibilitat de reeixir, mentre que l'esmicolament només porta al desencís.

Cal transmetre esta memòria històrica a les noves generacions, cal transferir aquest llegat als qui s'incorporen en aquest llarg procés d'alliberament. La història és un èxode, una travessia pel desert. Nosaltres recollim allò que d'altres han sembrat, però la desesperança trenca la cadena intergeneracional. Si no hi ha futur, i si tot està perdut, per què cal sembrar? Per a qui sembrar si no hi haurà ningú per recollir? Tampoc a ells se'ls donarà res gratuïtament.

L'*encara no* és l'altra coordenada. És pertinent no perdre-la de vista. *Encara no* som allà on anem, *encara no* hem assolit la plenitud dels drets que conquerim, *encara no* hem aconseguit instaurar una democràcia transparent i participativa del tot. Aquest *encara no* és ambivalent perquè, d'una banda, ens recorda allò que està pendent d'esdevenir-se, allò que no hem aconseguit; però, de l'altra, és un estímul, una força motor que ens propulsa, una ocasió per omplir de sentit

el fragment d'història universal que ens ha tocat viure.

Som hereus d'un passat, però al mateix temps, constructors d'un futur. Això significa tenir consciència històrica. El present no és una casualitat. No és l'epíleg del llibre. És un capítol més. Tampoc no és el pròleg, perquè hi ha una història escrita. El futur no està escrit, no està fatalment determinat. Som essers lliures i en cada cruïlla prenem la decisió que creem més encertada. No sabem com serà el final. Els apocalíptics ens van repetint amb altaveus que és molt a prop. Ens adverteixen que cal un nou messies, algú que ens salve del fatal desenllaç abans no siga massa tard.

L'esperança està profundament emparentada amb la virtut de l'audàcia. Qui espera un futur lluminós sap que no vindrà com un do caigut del cel, sap que per assolir-lo cal tensar els músculs, activar el cor i la ment. És audaç qui ho intenta, qui s'enfronta a allò que és difícil i ardu d'assolir. Hi ha un cert orgull en l'audàcia, però també una gran tolerància a la frustració. Qui ho intenta no té cap garantia d'assolir-ho. Sap que la derrota, la humiliació i el fracàs estan sempre a l'aguait. És audaç qui no es deixa vèncer per la por de caure ...

Com subratlla Jürgen Moltmann, l'esperança no és, només, un virtut teològica ... és el principi arquimèdic de tota filosofia, l'arrel d'una autèntica revolució del cor ... En temps de desànim i desencís, cal armar-se d'esperança i confiar en aquell fons que hi ha en tot cor humà, en aquell alè que és capaç d'empènyer-lo cap a allò que és més elevat i difícil. És el xiuxieig de l'esperit.

El ciutadà normal se sent afligit per tantes notícies que mostren el drama del món, un quadre esperpèntic que el satura mentalment i emocionalment ... i sent la temptació d'escapar-se a una esfera imaginària i oblidar-se de la realitat ... Però, dins el seu cor, sorgeix incansablement el desig d'un altre món. Mentre aquest desig

continue subsistint, hi ha motius per a l'esperança.